

Matti Huotari

Nahkamarkkinat

Romaani

Pilot-kustannus Oy 2008

Nahkamarkkinat

© Matti Huotari

Kansi: Matti Huotari

Taitto: Jani J. Bodmann

Kustantaja: Pilot-kustannus Oy, 2008

Painopaikka: Tampere

print-on-demand

ISBN 978-952-464-759-5

Johdanto

Moni on voinut havahtua siihen ikävään tunteeseen, että kappas, tulipa myydyksi tuo lihoja suojaava kerrostuma, eli nahka. Usein vielä todetaan sen menneen luvattoman halvalla.

Kuka on sen realisoinut työnantajalleen, kuka sukunsa maineen säilyttämiselle, viihteelle, urheilulle ja kuka millekin, mutta myyty se joka tapauksessa on... Ainakin kerran, vaikka tuo kauppa olisikin jäänyt itseltä huomaamatta.

Näiden kansien välistä löytyy muutamia esimerkkejä.

**Ruuhimäen liepeillä torstaina
23.2. 2006 klo: 14.05.**

Tiheän kuusikon keskellä, lumen ja pakkasen ympäröimänä seisoo sangen ruma rakennelma. Sen eltaantuneen valkoinen väri oli aikaansaatu eristekerrokseksi asennetuilla styroksilevyillä. Vaikka työ oli tehty huolella ja kaarevilla pinnoilla kulkevat saumat oli viimeistelty uretaanivaahdolla, ei koppia tee mieli pitkään ihailla. Mutta ei tätä ole taidenautinnoksi tehtykään. Tämä kuurottunut möhkäle on asumus. Ei sitä varmaan kovin moni asuntovaunuksi arvaisi, ellei yksi asukin jättämistä poluista sattuisi kulkemaan aisan ylitse. Styroksitönön tienpuoleiselle sivustalle oli kyhätty pressusta pieni lisäsiipi, jonka edustalla kivien päällä muurinpata. Siitä pari metriä tielle päin matalahko halkopino, suojana sinertävä muovikaistale, jonka paikallaan pysyminen oli varmistettu muutamalla tiilellä. Pinon jatkeena, ja samalla tukena, seisoo suuri halkomapölkky. Ovenpuoleiseen seinään nojaa muovipohjaiset sukset sekä yhtä iäkkäät bambusauvat. Niitä oli käytetty aivan vastikään, aamupäivällä satanut lumi on kadonnut niiden pinnoilta. Myös Lievestuoreen taajamaa kohti aukaistu latu kielii siitä seikasta. Katolle kerääntyneen lumen yläpuolella sojottaa teräksinen hormi, siitä nousee taivaalle kuumaa höyryä. Tuosta voi päätellä asukkaan olevan kotonaan.

Vaunun sisäilma tuoksuu vienosti savulle ja kypsylvälle grillimakkaralle. Pitkään pesemättä olleista vaatteistakin irtoaa aromaattinen ominaishaju, mutta sitä ei pienen kamiinan edessä jakkaralla istuvan miehen nenä poimi. Ei ole erottanut enää aikoihin. Liekö tottumus turruttanut aistit. Kaljun pääläen alapuolella, hiilloksen punaamalla kasvoilla on keskittynyt ja odottava ilme, kuin pensaikossa saalistaan vaanivalla pedolla.

Kun hiilloksen yllä tirisevien makkaroiden kylkiin syntyy ensimmäiset repeämät, Anssi Hulkkonen sulkee kamiinan suuluukun, asettaa tikun makkaroineen hellan päälle ja kaivaa taskustaan kertaalleen käytetyn paperinpalan, johon sitten poimii toisen makkaroista. Pienellä sivupöydällä, aivan tulisijan läheisyydessä odottanut sinappipurkki on jo ehtinyt sulaa sen verran, että mies pääsee sipaisemaan sitä ateriansa päälle. Luisevilla kasvoilla aamupäivän asunut alakulo lientyy lähes hymyyn.

Ruokailun lomassa mies tarkastelee pientä kotiaan sillä silmällä, että tarjoaisiko se ehkä joitakin uusia virikkeitä. Sellaisia, joita hän ei olisi vielä keksinyt tai osannut hyödyntää vaunussa asumiensa kuukausien aikana. Ajatus karkaa hallinnasta, kun miehen mieleen – rakentavien mahdollisuuksien sijaan – alkaakin pakkautua aivan muuta materiaalia. Paljasta kannikkaa ja maitorauhasta, ynnä muuta näihin olosuhteisiin vaikeasti haalattavaa artikkelia. Jo seitsemän viikkoa kestänyt selibaatti teki jälleen tepposen.

Kuivunutta leivänkannikkaa järsiessään Anssi sattuu katsahtamaan peräseinälle. Dostojevskin Muistelmia kuolleesta talosta, minkä hän oli saanut luetuksi läpi vasta toisella yrittämällä, on omalla paikallaan katonrajaan kiinnitetyn hyllyn päädyssä. Samaiselta tasolta löytyy muuta-

kin kirjallisuutta: Haanpäättä, Huovista, Mukan tuotantoa, jonkun tuntemattomamman kynäniekan tekele, joka oli vielä lukematon, ja monia muita saman kohtalon kokoneita kirjoja.

Lukeminen ei ole maittanut Anssille viikkokausiin. Samoin oli laita muidenkin – hänen elämässään aiemmin tärkeää osaa näytelleiden – aktiviteettien kanssa. Hyllyllä lojuu myös pari pinkkaa kotipolttoisia cd-kiekkoja sekä omia demonauhoja, jotka olivat jääneet lähettämättä eteenpäin. Stereoita on käytettävä harkiten, sillä vaunu oli akkuvirran varassa. Musiikin puutetta enemmän miestä risoo, ettei täällä voi musisoida G-harppua kummemmalla instrumentilla. Tuo johtui kosteudesta. Kitaran kaula saattaisi ottaa pian kipeätä, samoin kaikukoppa. Sähkökitara vahvistimineen oli hylättävä samasta syystä, eikä niitä voisi käyttääkään tuon edellä mainitun sähköpulan takia. Sitä paitsi, vahvistin oli parhaillaan kanissa. Omat bändit, joita oli parhaimmillaan viisi, olivat ajautuneet yksi toisensa jälkeen telakalle ja rahasta ainainen uupelo. Siinä joutuu uhraamaan kalleimpia aarteitaan henkensä pitimiksi.

Pureksittuaan sitten toisenkin makkaran loppuun Anssi istuu tovin täysin liikkumattomana tuijottaen edessään tiskipöydänsä lepattavaa kynttilää. Katonrajassa roikkuva lämpömittari näyttää huimia lukemia, mutta jo viimeistään neljän tunnin kuluttua olisi kamiinaan raapais-tava jälleen tulet. Sen aikaa vaunu pysyi lämpimänä näillä pakkasilla.

Hulkkonen päättää ottaa nokoset. Yö oli ollut taas vähä-uninen ja rauhaton. Mielessä olivat pyörineet nämä kesto-riesat: mistä rahat maavuokraan, ruokiin, puhelinlaskuun ja muihin menoeriin, joita kuitenkin kertyi aina vain ankaras-ta pihistämisestä huolimatta.

Lokakuun alkupuolella olivat Anssin asiat alkaneet valua päin persettä, keikat olivat ruvenneet harvenemaan ja jo ennakkoon sovittujakin oli peruttu. Soittohommat olivat tehneet lopullisen tasapään samaisen kuun lopulla. Töiden yllättävä loppuminen oli edelleenkin kova pala ja suuri ihmetyksen aihe, tälle 37-vuotiaalle kitaristille, joka oli hankkinut siihen asti toimeentulonsa Gibsonillaan sekä omilla musiikillisilla avuillaan. Anssin oma näkemys oli, että soittotaitoa tärkeämmiksi kriteereiksi olivat nousseet ulkonäölliset seikat ja se, miten kukin osasi vatkata ruoskamaista vartaloaan yleisön edessä. Taikka riittikö nahkaan raavittujen tatuointien ja naamaan ripustettujen helyjen määrä hullaannuttamaan, nuo lähes kaikesta levynostosta vastaavat tyttölapset. Ja taisipa olla oma syynsä taustanauhoillakin, joita käytettiin yleisesti tuon musiikiksi kutsutun melun lähteenä. Eli helvetin välikö sillä enää oikeastaan olikaan, kuka lavalla toikkaroi. Kunhan naama oli medioisista tuttu. Vain myynnillä tuntui olevan enää merkitystä. Siis aivan sama suuntaus kuin kaikessa kulttuuriksi nimetyssä krääsässä.

Marraskuun puoliväli oli Anssille käänteentekevä. Silloinen tyttöystävä sai viimein tarpeekseen jatkuvasta kotiviinin kittaamisesta ja antoi ymmärtää, ettei Anssin ja hänen suhteellaan olisi enää edellytyksiä. Siinä vaiheessa eivät enää rakkaudentunnustukset eivätkä anelut olleet auttaneet hevon kukkuakaan. Vanha hokema ”rakkauden lentämisestä ikkunasta ulos rahojen loputtua” oli tullut taas toteen näytetyksi. Lähtö oli vikkellä ja lopullinen. Serkkunsa, Keijo Hulkkoson luota mies oli saanut majapaikan, kunnes tämän katsastusmiehen elämään oli astellut nainen. Kolmannen pyörän paikallaolo lempeä leiskuvassa kodissa oli käynyt kuitenkin pian kaikkien osapuolien hermoille,